

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 646/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpených advokátom [REDACTED], ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2016 osobne doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja bytom Šarišské Bohdanovce 110, zastúpených advokátom [REDACTED],

ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008 (ďalej len napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 7 CoE 471/2015 z 10. marca 2016 (ďalej len „uznesenie z 10. marca 2016“) potvrdil ako vecne správne uznesenie okresného súdu č. k. 48 Er 598/2008-1369 zo 17. júla 2015, ktorým bola exekúcia proti sťažovateľom (v postavení povinných, pozn.) o vymoženie sumy 248 954,39 € s príslušenstvom zastavená.

Sťažovatelia v sťažnosti zdôrazňujú, že krajský súd v uznesení z 10. marca 2016 *„judikoval, že rozhodcovský rozsudok z 07. 05. 2007, ktorým J. Č., ako rozhodca zaviazal sťažovateľov, aby spoločne a nerozdielne zaplatili 7.500.000 Sk s 6 % úrokom... titulom ktorého na súde bolo začaté 14. 3. 2008 exekučné konanie, pod sp. zn. 48 Er 598/2008, nemal povahu právneho titulu spôsobilého pre nútený výkon rozhodnutia a nespĺňal predpoklady materiálnej a formálnej vykonateľnosti... podľa troch základných kritérií:*

... pretože rozhodcovský rozsudok mal neurčitú výrokovú časť (enunciát)...

... pretože rozhodcovský rozsudok neobsahoval presnú individualizáciu povinnej 2. (žalovanej 2)...

... pretože rozhodcovský rozsudok nebol doručený povinným (sťažovateľke a jej manželovi)...“.

K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom došlo podľa sťažovateľov postupom okresného súdu v napadnutom konaní tým, že „... súd nesprávne nariadil voči sťažovateľom exekúciu bez právneho titulu spôsobilého na výkon nútených rozhodnutí, teda pri neodstrániteľných nedostatkoch procesných podmienok na konanie. V dôsledku nedôsledného splnenia ust. § 44 ods. 2 EP sa súd dopustil procesnej chyby (nesprávneho úradného postupu) tým, že nesprávne nariadil

exekúciu voči sťažovateľom podľa materiálne a formálne nevykonateľného a neprávoplatného titulu a preto ich vlastnícke práva boli nie na základe zákona nútene obmedzené bez mála na 10 rokov.

... súd nesplnil ust. § 57 ods. 1 písm. a) EP a § 58 ods. 1 EP a nezastavil aj bez návrhu exekúciu, ktorú nariadil nesprávne podľa exekučného titulu, ktorý nespĺňal predpoklady materiálnej a formálnej vykonateľnosti. Odvolací súd uznesením z 10. 3. 2016 judikoval, že v prípade keď je exekúcia začatá na základe rozhodnutia, ktoré sa doposiaľ nestalo právoplatným a vykonateľným súd exekúciu aj bez návrhu zastaví podľa § 57 ods. 1) písm. a) EP a § 58 ods. 1 EP. Pretože sa súd dopustil procesnej chyby a nesprávne nariadil exekúciu pri neodstrániteľných nedostatkoch procesných podmienok (bez právneho titulu spôsobilého na výkon nútených rozhodnutí), súdu podľa ust. § 57 ods. 1 EP v spojení s § 58 ods. 1 EP vznikla zákonná povinnosť, aby konal a exekúciu aj bez návrhu zastavil.

... súd v priebehu 7 rokov odmietal zastaviť nesprávne nariadenú exekúciu na návrh sťažovateľov z 15. 5. 2008 o zastavení exekúcií.

Proti nesprávnemu nariadeniu súdom exekúcií bez právneho titulu, ako aj proti konaniu súdu pri neodstrániteľných nedostatkoch procesných podmienok, ako proti tomu, že súd bez návrhu nezastavil exekúciu nariadenú bez právneho titulu sa sťažovatelia bránili návrhom z 15. mája 2008 na zastavenie exekúcie, ktorý zdôvodnili okrem iného aj tým, že rozhodcovský rozsudok im nebol doručený. Predmetný návrh vyššia súdna úradníčka... uznesením z 31. 7. 2008 pod č. k. 48 Er 598/2008-31 zamietla, proti čomu sťažovatelia v zákonnej lehote podali odvolanie. ... Napriek dostatočnému časovému priestoru, sudca v priebehu 7 rokov nekonal, čím odmietal právo sťažovateľov na spravodlivosť a pokojne používanie svojho majetku a zapríčinil im značné škody.

... Súd vykonával... úkony s tým, aby exekúcia nebola zastavená a to aj za cenu nesprávneho... rozhodnutia... Súd... iniciatívne nariadil odklad vykonateľnosti exekúcie Uznesením z 06. júna 2014 č. k. 48 Er/598/2008-1267. Nesprávne uznesenie súdu z 06. júna 2014 zrušil odvolací súd uznesením z 28. 01. 2015 č. k. 14 CoE/428/2014-1347, ktorý vytkol prvostupňovému súdu, že konvalidovať zastavenie exekúcií... odkladom jej vykonateľnosti, zákon nedovoľuje. Taktiež odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu neoprávnené prietahy v konaní.“.

Podľa sťažovateľov okresný súd nariadil exekučné konanie protiprávne a bez právneho titulu, čím ich obmedzil vo výkone vlastníckeho práva. V dôsledku „*dlhodobého pretrvávania exekučného konania, ktoré súd odmietal zastaviť, bola zasiahnutá ľudská dôstojnosť, osobná česť, dobrá povesť sťažovateľov a bolo značne poškodené ich dobré meno...*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie ich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a prizná sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie každému po 10 000 € a zároveň úhradu trov konania každému po 160,16 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia odôvodňujú porušenie svojich práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní tým, že okresný súd

- nesprávne nariadil exekúciu na základe materiálne a formálne nevykonateľného a neprávoplatného titulu (ďalej len „prvá námietka“),
- sa neriadil § 57 ods. 1 písm. a) a § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov a nezastavil exekúciu aj bez návrhu (ďalej len „druhá námietka“),
- nekonal vo veci návrhu sťažovateľov z 15. mája 2008 na zastavenie exekúcie „*v priebehu 7 rokov*“, čím im spôsobil značnú škodu (ďalej len „tretia námietka“),
- vykonával úkony (nariadenie odkladu exekúcie), ktorými bránil zastaveniu exekúcie (ďalej len „štvrtá námietka“).

II.1 K namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s treťou námietkou

Sťažovatelia treťou námietkou argumentujú, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný a vo veci ich návrhu z 15. mája 2008 na zastavenie exekúcie „*v priebehu 7 rokov*“ nekonal.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov, a to aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do ústavou chránenej sféry sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv

ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priesťahom v namietanom konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Navyše, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol o návrhu sťažovateľov z 15. mája 2008 uznesením č. k. 48 Er 598/2008-1369 zo 17. júla 2015, ktorým zmenil uznesenie tohto súdu č. k. 48 Er 598/2008-31 z 1. júla 2008 tak, že exekúciu zastavil. Navyše, z dôvodu odvolania podaného oprávnenou proti uzneseniu okresného súdu č. k. 48 Er 598/2008-1369 zo 17. júla 2015 bolo označené rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené uznesením krajského súdu z 10. marca 2016. Rozhodnutie prvostupňového súdu nadobudlo v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu právoplatnosť 22. júna 2016. Uvedené zistenia zakladajú dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Zo zistení ústavného súdu navyše vyplýva, že sťažovateľka sa už svojou predchádzajúcou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 9. októbra 2015 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 761/2015 z 11. novembra 2015 predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú s poukazom na svoje zistenie, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (9. októbra 2015) už okresný súd v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase už vo veci návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol uznesením č. k. 48 Er 598/2008-1369 zo 17. júla 2015 tak, že exekúciu zastavil. Predmetné

rozhodnutie okresného súdu bolo sťažovateľke doručené 31. augusta 2015, t. j. ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Na základe uvedeného ústavný súd časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a z dôvodu jej neprípustnosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 4 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s prvou a druhou námietkou

Prvou a druhou námietkou sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia svojich práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý exekúciu vedenú proti nim nesprávne nariadil na základe nevykonateľného exekučného titulu, pričom túto exekúciu nezastavil.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V súlade s čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že uznesením sp. zn. II. ÚS 51/2010 zo 4. februára 2010 odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorým nebolo vyhovené jej požiadavke na zastavenie exekúcie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s prvou a druhou námietkou, odmietol ako neprípustnú podľa § 24 písm. a) v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že už vo veci rozhodol.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V nadväznosti na uvedené východiská vyplývajúce z doterajšej judikatúry ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že o návrhu sťažovateľov na zastavenie exekúcie okresný súd rozhodol uznesením č. k. 48 Er 598/2008-31 z 1. júla 2008 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2008 mala sťažovateľka právo podať opravný prostriedok (v súlade s § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného k 1. júlu 2008 proti rozhodnutiu súdneho úradníka je vždy prípustné odvolanie), čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako neprípustnej.

Na základe uvedeného časť sťažnosti sťažovateľov, ktorou sa domáhali vyslovenia porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s prvou a druhou námietkou, ústavný súd odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 4 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti so štvrtou námietkou

Pokiaľ štvrtou námietkou sťažovatelia argumentujú, že okresný súd nariadil odklad exekúcie, čím bránil zastaveniu exekúcie, aj túto námietku je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Zo zistení ústavného súdu

vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 48 Er 598/2008-1267 zo 6. júna 2014 (ďalej len „uznesenie zo 6. júna 2014“) odložil exekúciu vedenú súdnym exekútorom [REDACTED] pod sp. zn. EX 127/08. Proti uzneseniu okresného súdu zo 6. júna 2014 mali sťažovatelia právo podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd. Sťažovatelia odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo 6. júna 2014 podali, pričom o odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 728/2014-1347 z 28. januára 2015, ktorým uznesenie okresného súdu zo 6. júna 2014 zrušil. Aj v tomto prípade právomoc krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s tvrdeniami sťažovateľov, že nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ktorý nariadil proti nim exekúciu na základe materiálne a formálne nevykonateľného exekučného titulu, došlo v napadnutom konaní k „značnej materiálnej a nemajetkovej ujme“, zdôrazniť, že v právomoci ústavného súdu nie je rozhodovanie o nárokoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). O týchto nárokoch môže rozhodnúť len všeobecný súd na základe podanej žaloby podľa zákona o zodpovednosti za škodu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016